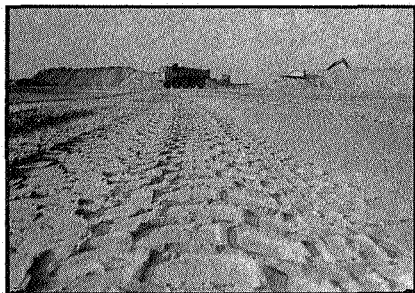

'HIER BEN IK, LIEVE SCHAT'

Gerrit Krol

Vandaag moet ik voor mijn werk naar Ameland. Daar wordt, alle protesten ten spijt, weer flink naar gas geboord. Er wordt gas gevonden; op verschillende plaatsen in dat unieke natuureservaat - Het Oerd - staan, op hoge pijpen, fakkels te branden. Koortsachtige activiteit alom. De kunst van het spioneren heeft zich in de laatste decennia sterk ontwikkeld. Vroeger ontmoette je elkaar, als geheim agent, op terrasjes of in restaurants waar je, om door de ander herkend te worden, in een speciale krant zat te lezen. Buitengewoon opvallend op den duur, al die zogenaamde bezoekers met een krant - je ziet het steeds minder. Vanochtend gewoon van Eelde opgestegen, in een kleine Bolkov-4. Een boormeester, een *toolpusher*, twee lieden van Schlumberger, een Spaanse kok en ik. Niemand weet waarom ik mee ga, niemand ook die zich dat afvraagt - zo hoort het. Ameland is, vooral vanuit de lucht, in de blauwe, de pure ozon weerspiegelende zee, een schitterend eiland. Ik ben er voor het laatst geweest in 1952. Ook in dit opzicht is er geen vuiltje aan de lucht: ik weet er de weg, toch zal niemand mij er herkennen. Aangekomen op de *drill site*, te midden van een veld zeldzame *parnassia's*, begeef ik mij, met de helm op, naar de *mud boy*, die mij

de over de telefoon gevraagde spoelings-tabellen overhandigt. Verder vertelt hij mij hoeveel zakken cement en hoeveel zakken bariumchloride hier de grond ingegaan zijn, hoeveel er nog over zijn, hoeveel er dus missen en hoe hij dat verantwoordt in het algemeen. Enzovoort. Ik ben een soort controleur maar, in die functie, door niemand gevreesd. De arm van mijn gezag is kort, daarom is men vriendelijk en open jegens mij, daarom kom ik alles te weten. Gezeten op een duintop, omfloerst door helmgras, schrijf ik een en ander in mijn agenda en ga vervolgens genieten van het spel van twee van mijn kollega's. *Petroleum engineers* uit Texas die hierheen een complete *tennis court* hebben laten overvliegen. Boven de boortoren cirkelt, aangetrokken door de zoute geur van bariumchloride, een zeldzame noordse pijlstormvogel.

In het hotel De Klok, in Nes, zit ik, als het donker geworden is, de krant te lezen, een gewone krant. Aan de tap staat de dochter des huizes. Een diep, vlijmscherp decolleté. De boorarbeiders putten zich uit om haar te behagen. Dat lukt hun want daar is ze voor; ze doet haar best.

In een nummer van *Privé*, of *Story*, lees ik de artikelen 'Willeke wil alleen maar moeder zijn' en 'Willeke wil een kind van Marco Kuiper'. Verschillende Willeke's, dezelfde wil. Verder lees ik, in een ouder nummer blijkbaar, dat Marco Kuipers avonturen met Tamara King achter de rug zijn. Teruggekeerd op de basis bij zijn lieve Amerikaanse vrouw Mary. 'Van wie hij écht houdt. En zij van hem. Verliefd kijken ze elkaar in de ogen. Zij is opnieuw een héél gelukkige vrouw.' Foto van Mary, met Marco. Iedereen heeft nu plezier. Het is tijd. Ik sta op, loop naar het toilet waar ik een velletje uit mijn agenda scheur, opvouw en achter

mijn kiezen stop. Ik trek door en begeef mij weer naar de gezellige gelagkamer. Die ik niet bereik.

'Hier ben ik, lieve schat.'

Een licht accent, ik draai me om, mompel 'laten we meteen maar gaan', dat is het wachtwoord, en met een gezicht dat ervaring verraadt, en niets anders, ga ik haar voor, de trap op, maar mijn kamer. Ik sluit de gordijnen en we kleden ons uit. Het is een levendige vrouw, echter zonder enige geur, zoals mij later in bed blijkt. We vrijen, met veel overgave. Laat de apparatuur in de muren maar weten dat wij elkaar liefhebben. Op het moment dat ik haar kus, krijgt zij van mij het begeerde document toegespeeld. Het orgasme van een spionne.

Zij blijft slapen en wordt de volgende ochtend, bij het zwemmen in zee, opgepikt door een van de vele Russische duikboten die voor onze kust kruisen. Ik vlieg terug naar Eelde. Ik weet het, het stelt niet veel voor, mijn activiteiten in het duister. Maar elke mededeling is van belang. Elk cijfer kan in het wereldwijd netwerk dat spionage heet de ontbrekende schakel zijn. Dat mijn gegevens een paar weken later in het Amerikaanse tijdschrift *Oil & Gas Journal* vermeld staan, toont alleen maar het open karakter van de westerse samenleving, plus de wantrouwige aard van de Rus, die alles twee keer moet horen, wil hij er zeker van zijn dat het waar is wat hij hoort. En dat alles wat in bijvoorbeeld *Oil & Gas Journal* staat, gewoon klopt met de werkelijkheid. Zoiets kunnen ze nog steeds niet geloven.

De Nederlandse schrijver Gerrit Krol heeft dit verhaal gepubliceerd in de bundel TV BH, uitgave Querido, Amsterdam. De auteur is als computerdeskundige werkzaam bij de NAM.